

Wessetzky Dániel

Nyári zsoltár

Fejem felett a tiszta nyári égbolt
kék sátoorként a földre ráborul.
A réten, mint ezernyi földi csillag,
sok vadvirág az ég felé nyomul.
Felét, ha ismerem... Megannyi színnel
kifestett, tarka kendő most a rét.
A zsálya szép lilája messze látszik,
a pipacs lángja harsog szerteszét.
A kerti rózsák, mint kamasz leányok
köszöntik már a nyári, kék eget.
Első virágaikkal incselegnek
s vonzzák a bódult, fürge méheket.
Zsibong a sok rovarnak nyüzsgé népe:
habár sokuk nem hosszú életű,
de oly finom, precíz a teste mindnek,
mint egy parányi, drága óramű.
A szöcske ugrik, fürge, gyors a fűben,
a bűzbogár meg lassan kóborog.
A kék, kövér fadongó énfeltem
mély hanggal elcikázva zúg, donog.
Ha rám borul a csöndes, öreg este
és buzgalomban elszaladt a nap,
pár tücsök zendít rá az est-homályban
a bokrok ágán és a föld alatt.
S ha jó a hajnal első fény-nyalábja
a rigó fütyül rendületlenül,
hogy – hé, hahó, a reggel itt van újra! –
és fújja, fújja, míg beléhevül.
A tarka nyár vidáman int nekem most,
a színek, hangok és az illatok
sokmilliárdja száll felém a légtérben,
mit ember-ész ki nem találhatott.
Bár ennyi kincs tudom, leírhatatlan,
(bevallom én: felét, ha ismerem),
de bennem ámulattal ott a kérdés:
nekem alkottad mindezt, Istenem?

Rokkant jambusok

(Kerekesszékből a világ)

Különc vagyok, de mégis átlagos.
Az élet néha rajtam áttapos.

A súlya olykor: mit egy fél tehén,
de mégis van helyem e féltéken.

A versem erről írom, láthatod:
egész az életem, s nem egyhatod.

Ha közhely is, csak annyit mondanék:
az én fejem felett is kék az ég.

Az ember-had köröttem imbolyog,
mint lábon járó, hosszú oszlopok.

A fejük búbját épp csak látni vélem,
mint fűszálak között bogár a réten...

S ha megfeneklenék egy ronda kátyún,
ne nézz le rám magasból bamba-bárgyún!

A puccos bömbikéd se jár különben,
ha bentragadva fötret épp a földben...

Az élet számtalan helyen bajos,
különc vagyok, de mégis átlagos.

A szívem, mint e jambus, úgy dobog,
ha rám tekint egy lány szeme s ragyog.

Élek közöttetek, mint bárki más,
s kivétel nincs, ha jó a meghalás.

De míg e földön köztetek vagyok,
vigyáznak rám is fenn az angyalok.

Ha szürke, vak közönnyel rám legyintesz,
s rajtam, mint egy poháron, áttekintesz:

ez van. S az életem tovább pereg.
(A hatos sorban említett, kerek...)

Ballada a szeretetéről

Tizenhat éves múltam én a nyáron,
a testem ifjú, gyöngye kisvirág.
De sok dologgal adós még az élet!
Na lásd, megjöttem én, te nagyvilág!
Tudok vigyázni már az életemre,
tehát nekem ne mondja senki meg,
kivel feküdjek ágyba aznap este!
Anyám se prédikálja, mit tegyek!
Bulizni járok én az éjszakába:
a lelkem rajta, hogyha szétesem,
s lerészegedve utcaőre hányok,
maroknyi gyengédségre éhesen.

De engem újra vár az este láza.
Jöhetne már egy kósza alkalom...
Kiévezem, mert úgyis egyszer élünk:
akármit megtehetsz velem, hagyom.
Ne félj, nem tudja senki ezt a titkot,
milyen király e vad, koszos lamúr.
De mégis... Hogyha véget ér, szívemben
megint hideg magány s ború az úr.
Apám nem él velünk. Le nem dorongol,
nem int a rendre, szíd le vérmesen:
miket csinál az ő kicsiny leánya,
maroknyi gyengédségre éhesen.

Ha rossz a kedvem, elmegyek hazulról.
Bedöntök egy felest, amint lehet,
barátaimmal. És röhögve sírunk,
cipelve ezt a mocskos életet.
Talán, ha nem gyötörne annyi kérdés...
Talán, ha nem gyötörne annyi vád...
Talán, ha volna Isten ott az égben...
Talán van... és törött szívemben lát.
S a mocskos élet ennyi volna tényleg?
Belém hasít ez olykor élesen.
Magam már végre össze kéne kapni,
maroknyi gyengédségre éhesen.

AJÁNLÁS

Ajánlom ezt a balladát... kinek?
Őrlöm magam tizenhat évesen,
az élet sűrűjében tétován,
maroknyi szeretetre éhesen...

Szente B. Levente

Az ember viselt dolgai

az embernek ott vannak
a viselt dolgai
a könyvek
amelyeket mások kidobtak
az elfeledett fényképek
a cipők
hajad
a szád
a kezed
tied enyém
menedék
földi kuckó
szép lábaink láncban
másoké sárban
a boltban megfizethetetlen árban
testünk ahogy egymástól
kartávolságban
a szavak félszeg
borotvaéle
lehunyt szemű csók
ó édes álom
te képzelt állapot
illatod fűszál-ének
megrészegít
pohárban száraz vörösbor
zöld-eszű az ölelésem
felmentesz minden alól
naplóba zártál
magaddal viszel –

Handó Péter

Árnyátmenet

Szellőztetem az árnyam.
Fényre tett párnára borítom
busa fejét, hisz' oly anyátlan.
Túlvergődött már az összes kínon,
mely embert gyötörhet...

Itt megálltam.

Könnyebb a földet
szórni esztelen dühödtén.
Már az ég is eltűnik fölültem,
az árnyam is tovacsörtet.
Vagyok-e még én,
a hazátlan,

keveseknél gyötörtebb?
Vagy itt heverek tétlen?
Sok semmilétnél könnyebb
a felhők fölé néznem.
Tisztára mos majd

bánatával,

ha valahogy
vele ezt
megérem.
Mégkönnyül a test,
és végül belak egy csónakot –

piheszárnnyal.

Könyörület

Húzd ki a számból a halványkék szálkát!
Bőröm viasza fehérül miatta,
akár egy visszafojtott imádság.

Isten nélkül vigyázhatnék magamra?

Angyalszárnyaim folyton visszavágnád.
Nem vegyül ég a mondható szavamba.
Tovább mélyülnek bennem a tárnák.

Vágyaim legjavát hintem a gazra.

Számból véve az örököt találnád.
Betört helyemen tőled mi maradna?
Szánj rám érted is egy megbocsátást!

Cech előtt

„Nem tudhatom,
másnak e” árnyék
„mit jelent”,
de ha félreállnék,
mint a szent,
megbocsátának, hogy vétkezem?

Hazát csodálva
mi vár még?
Moshat majd
kéz kezét?
Lábvizezett
edényben
mit vesz át a képzelet
egészen?

Számolok
és számíthatok.
Ki másra?
A láthatatlan egyre fogy.
Van
az átvilágított.
Hasztalan
léphetek
innen át
egy léleknyi kősziklát.
Tudható, mi van bennem.

Lebben
a dolgok palástja
egy maszkosított lény felett.
És nem futja másra.

Takonyban járok,
mint a nátha.
Leverik érte a lépemet.

Ennek is van ára.

Fizethetek?